

idet jeg gaaer efter den Jacobs Stjerne, som Bileam spaaede om, og de Vise fra Osten gif efter. Jeg gaaer ikke efter Magnetnaalen, alle-rede fordi de Lærde have lært mig, at den har megen Misviisning; og det forekom mig der-hos ogsaa, at da det ærede Medlem begyndte at gaae efter den, kom han stærkt bort fra den rette Linie og gjorde den ene eiendommelige Opdagelse efter den anden, indtil Folketirken beholdt slet intet Væsentligt tilbage, fordi der i et Par Menneskealder havde fundet store, aabenbare, vitterlige Misbrug Sted, og dette ikke altid var blevet paataalt eller straffet, som det skulde. Den Betragtning maade jeg nu ikke gaae ind paa. Folketirken, som den er, betyder fornøftigviis Folketirken, saaledes som den efter sine vitterlige, ikke affskaffede Grundsætninger er, naturligtviis med den Ind-rømmelse, at disse dens Grundsætninger ikke altid eller allevegne ere blevne hævede med tilbørlig Kraft. Og naar jeg siger, at jeg hol-der mig til den „med al dens Brøst“, saa er det ikke Meningen, at dens Brøst er det Re-gulerende i den, men at jeg holder mig til den, som den efter sin Indretning og Betjendelse vil være, trods dens Brøst, just fordi den er-tjender dem for Brøst og har Regler, hvor-efter de kunne udryddes og bortskaffes, som det da vitterlig er gaaet i den danske Folketirke, hvor der er foregaaet meget mærkelige Foran-bringer fra den Tid af, da Misbrugene vare beres Hoved saa grumme høit, at det ærede Medlem fristes til at mene, at dette var selve Folketirken. Det maa ved dette Punkt endnu være mig tilladt at gjøre opmærksom paa, at jeg har for denne min Betragtning, som læg-ger Vægten, ikke paa Misbrugene, men paa de endnu ikke affskaffede Regler som det Væsent-lige i Folketirken, Støtte i den augsburgske Confession, — og den maa jo dog her særlig gjælde, da det ærede Medlem næsten søgte at føre Folketirken tilbage alene til den, saa det iøvrigt Eiendommelige ved Folketirken gif bort, og vi beholdt blot den Bestemmelse „evange-lisk-lutherisk efter den augsburgske Confession“ tilbage. I den augsburgske Confession er der nemlig, som det er det ærede Medlem meget velbekendt, en Halvpart, som hedder „Om Misbrugen“, og som hviler paa den Forud-

sætning og gaaer ud fra den Erklæring, at be-der underskrev den augsburgske Confession, kunde endnu meget godt enes med den romerske Kirke, og fandt sig ikke i væsentlig Strid med den, naar den vilde gaae ind paa Affskaffelse af visse Misbrug; ligesom det ogsaa er det ærede Medlem vel bekendt, at Sagen blev først en anden, og den romerske Menighed til en ganske anden, dengang da Tridentiner Con-cillet slog alle disse Misbrug fast, saa man kan sige: Romerkirken, som den nu er, og som den var i Slutningen af det 16de Aarhun-drede, er noget Andet, end den var ved Be-gyndelsen af det 16de Aarhundrede. Hvad den ærede Taler bemærkede i Modsætning til det, jeg havde ytret, om at Folketirken omtoner os med sit Tilbud, at nemlig ogsaa Frimenigheder og mange andre Former af det religiøse Liv kunne vise sig som Tilbud af det Christelige til den Enkelte, træffer, saavidt jeg skjønner, slet ikke mig, thi jeg har ikke paastaet, at Folketirken var den eneste Form, hvorunder Christendom-men kunde tilbydes eller bevares; jeg har tidt udtalt mig tværtimod. Men saalænge man vil have en Folketirke, saa ønskede jeg dog rigtig-nok, at man vilde lægge Mærke til, at den dog paa en anden Maade — lad os sige lidt bedre, eller mene vi lidt slettere, saa kan det jo forandres, ja, Folketirken kan jo affskaffes, — at den dog, siger jeg, paa en anden Maade end de kirkelige Partier ellers omtoner og om-gjærder den hele Befolkning, idet den ikke levner en Eneste i sin Kreds, der ligesom først skal spørge sig selv: Skal jeg slutte mig til denne eller til hiin Retning, men tager sig af Enhver, næsten idet han fødes og ved Barnebaaben spørges ind i den, hvorefter han saa siden — hvad han jo har Frihed til — kan vælge, hvor-leedes han senere vil stille sig til det Christelige, der her har begyndt at berøre ham. Naar den ærede Taler berørte det, jeg yttrede, at vi Alle trænge til Noget, vi kunne hælde vort Hoved til, men mente, at jeg derunder nærmest havde tænkt paa det stedlige Tilshyn, og at det just ikke var sikkert altid der at kunne faae noget Saadant, saa maa jeg være bleven misforstaaet. Jeg mener ikke det stedlige Tilshyn i og for sig, men Christendommen i den Skikkelse, hvori den er kommen til os, og vi